

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 421/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, advokátska kancelária, Poľovnícka 4, Bernolákovo, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 658/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 658/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «Dňa 25. 9. 1997, žalobca spolu s manželkou [REDAKOVANÉ] (spoluvlastníčka majetku v zmysle § 145 Občianskeho zákonníka patriaceho do BSM podal sám žalobný návrh podľa § 80 písm. c) O. s. p. v spojení s ust. § 126 OZ, proti žalovanému v I. rade [REDAKOVANÉ] a žalovanému v 2. rade: [REDAKOVANÉ]. Veci bola pridelená sp. zn. 9C 210/97, žalovaným bol iba [REDAKOVANÉ].

Nespochybniteľné vlastníctvo, žalobcovia preukazovali právoplatným Listom vlastníctva LV č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 01. 1996 a LV č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 07. 1996.

Vlastníctvo nehnuteľností vedených na LV č. [REDAKOVANÉ] a LV č. [REDAKOVANÉ] sťažovateľ - žalobca nadobudol „Zmluvou o predaji časti podniku uzatvorenej podľa § 476 a násl. Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb.. (OBZ) od Federálneho fondu národného majetku ČSFR (predávajúci) a [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ] (kupujúci).

V dobe uzatvorenia kúpnej zmluvy dňa 30. 04. 1992 bol kupujúci, „fyzická“ osoba na Městskom soude v Brne dňa 10. 10. 1991, zaregistrovaný podľa Hospodárskeho zákonníka č. 109/1964 Zb. obchodným názvom: „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], Sídlo: [REDAKOVANÉ], podnikateľ: [REDAKOVANÉ].

Uvedené právne skutočnosti majú ten dôsledok, že všetok majetok nadobudnutý „Zmluvou o predaji časti podniku podľa § 476 a násl. OBZ“ od FFNM ČSFR dňa 30. 04. 1992 patril a patrí do BSM manželov [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ], boli zbavený takto majetku po účelovom vyhlásení konkurzu na dňa 1. 2. 1996.

V žalobe sťažovateľ preukázal naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) O. s. p., (dnes § 137 písm. c) Civilný sporový poriadok (CSP). Tento je preukázaný právoplatnými LV č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 01. 1996 a LV č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 07. 1996!!

Dôkazom je aj vydané „uznesenie“ zo dňa 21. 05. 1999 sp. zn. 19 Cb 146/99-112, ktorým „predbežným opatrením“ súd prvej inštancie zakázal žalovanému v 1. rade nakladať aj s hnutelným majetkom prislúchajúcim k tejto nehnuteľnosti.

Ďalším dôkazom preukázania naliehavého právneho záujmu je Rozhodnutie správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava III č. Z - 98/04 zo dňa 20. 07. 2004.

Tieto listiny, boli a sú verejnými listinami (vtedy podľa § 134 O. s. p.) dnes podľa § 205 CSP, ktoré neboli súdom prvej inštancie ani správnym orgánom vyvrátené, ale ani rešpektované...

Celý priebeh tohto súdneho sporu je opísaný v sťažnosti zo dňa 09. 06. 2011, o ktorej rozhodol Ústavný súd NÁLEZOM pod č. k. IV. 315/2013-61 dňa 23. 09. 2013...»

3. Ďalej sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že «Súd prvej inštancie dňa 10. 10. 2013 vyhlásil „neočakávaný nespravodlivý rozsudok“ sp. zn. 19Cb 558/1999-888, doručený sťažovateľovi dňa 16. 10. 2013!! Dňa 29. 10. 2013 sťažovateľ so svojim právnym zástupcom odvolaním napadli tento „nespravodlivý rozsudok“ vydaný nepríslušným senátom „Cb“ obchodného súdu zo dňa 10. 10. 2013.

Súd prvej inštancie, odoslal vec odvolaciemu súdu dňa 21. 11. 2013, ktorý vec obdržal dňa 25. 11. 2013!

Odvolací súd od doručenia odvolania 25. 11. 2013 vo veci nekonal až do 08. 11. 2016, kedy prípisom pod sp. zn. 8Co 658/2013-943 zaslal sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného v 1. rade: () zo dňa 8. 11. 2013, ktoré sťažovateľ obdržal dňa 21. 11. 2016.

Žalovaný v 2. rade: , so sídlom , sa k odvolaniu proti rozsudku (do dnešného dňa) nevyjadril.

Sťažovateľ a jeho právny zástupca sa k odvolaniu žalovaného z 7. 11. 2013 vyjadrili podaním dňa 1. 12. 2016 a do spisu založili listinné dôkazy svedčiace tomu, že žalobný návrh bol podaný oprávnene...

Teda prietah bol zavinený odvolacím súdom 3 roky od podania odvolania 29. 10. 2013 až do 21. 11. 2016 kedy urobil úkon, ktorý bolo treba urobiť ale neodstránil stav, ktorý NS SR prikázal vo svojom predchádzajúcom NÁLEZE.

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu v sťažnosti označených práv v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 658/2013.

11. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva

sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

12. Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie na krajskom súde prebieha od 25. novembra 2013, keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní, pričom dosiaľ nebolo napadnuté konanie skončené. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na priet'ahy v prvostupňovom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 19 Cb 558/99. V súvislosti s týmto konaním však porušenie v sťažnosti označených práv nenamieta, pričom uvádza, že priebeh tohto konania už ústavný súd vyhodnotil a rozhodol v náleze sp. zn. IV. ÚS 315/2013 z 23. septembra 2013, keď okrem iného sťažovateľovi priznal aj finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €. Keďže ústavný súd je v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a osobitne petitom sťažnosti, možným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom sa nezaoberal. Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje aj na to, že konanie pred ním je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

13. Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že iba samotná dĺžka sťažnosťou napadnutého odvolacieho konania aj napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací vo veci doteraz nerozhodol, sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 658/2013 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel namietaných práv sťažovateľa takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

14. Pokiaľ sťažovateľ namieta nečinnosť krajského súdu v období od 25. novembra 2013, keď mu bol okresným súdom predložený súdny spis na rozhodnutie o podanom odvolaní, do 8. novembra 2016, keď zaslal sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného v 1. rade na zaujatie stanoviska, ústavný súd dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci

koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platnej do 30. júna 2016 spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 213 OSP) a ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 214 OSP). Podľa právnej úpravy platnej od 1. júla 2016 je postup konajúceho súdu upravený v § 383, § 384 a § 385 Civilného sporového poriadku. To však (aj vzhľadom na predmet konania a rozsah súdneho spisu) nevyhnutne neznamená, že odvolací súd je v odvolacom konaní „úplne“ nečinný, ako tvrdí sťažovateľ. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že krajský súd v období od 8. novembra 2016 až dosiaľ vykonal niekoľko jednoduchých procesných úkonov.

15. Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

16. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

17. Pri rozhodovaní vo veci ústavný súd taktiež zohľadnil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu neuplatnil sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní u predsedu krajského súdu, a najmä zohľadnil skutočnosť, že svojím nálezom sp. zn. IV. ÚS 315/2013 z 23. septembra 2013 už sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 8 000 € za prietahy spôsobené postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 558/99, na ktoré sťažovateľ rozsiahle poukazoval a nimi argumentoval v tejto sťažnosti.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

20. Ústavný súd v závere pripomína, že ak by nečinnosť krajského súdu v odvolacom konaní aj naďalej bez ospravedlniteľného dôvodu trvala, sťažovateľ môže predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017